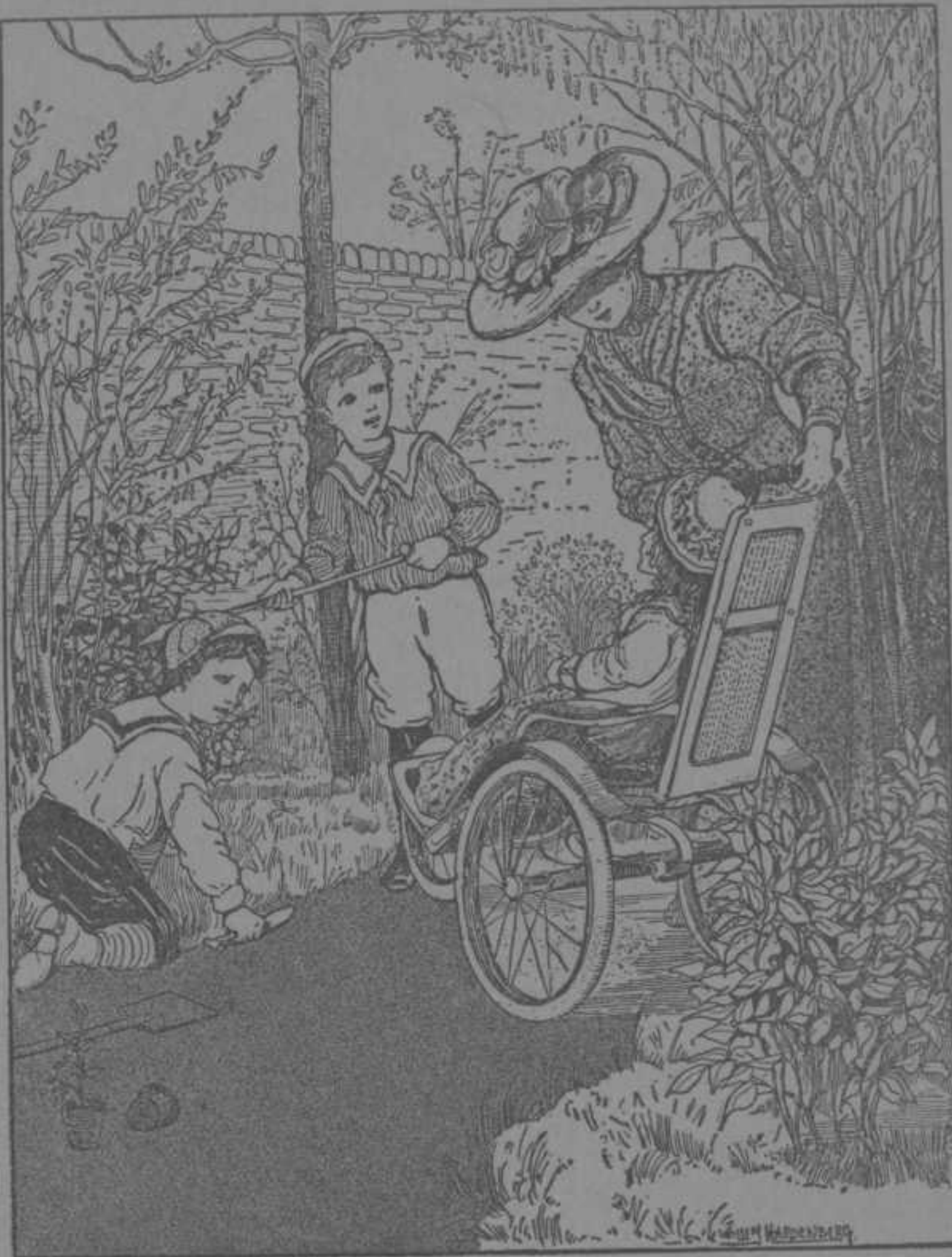
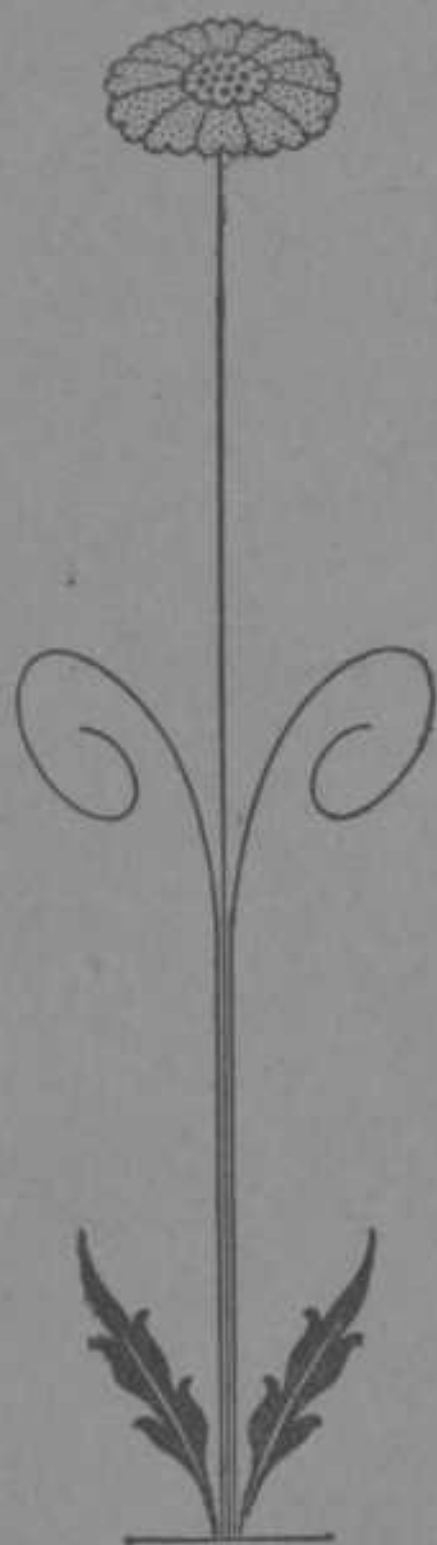

BOSCHVIOOLTJE

DOOR

C. SCHOONMAN-BOTTINGA.

g.013.g82

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

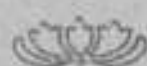
27645925

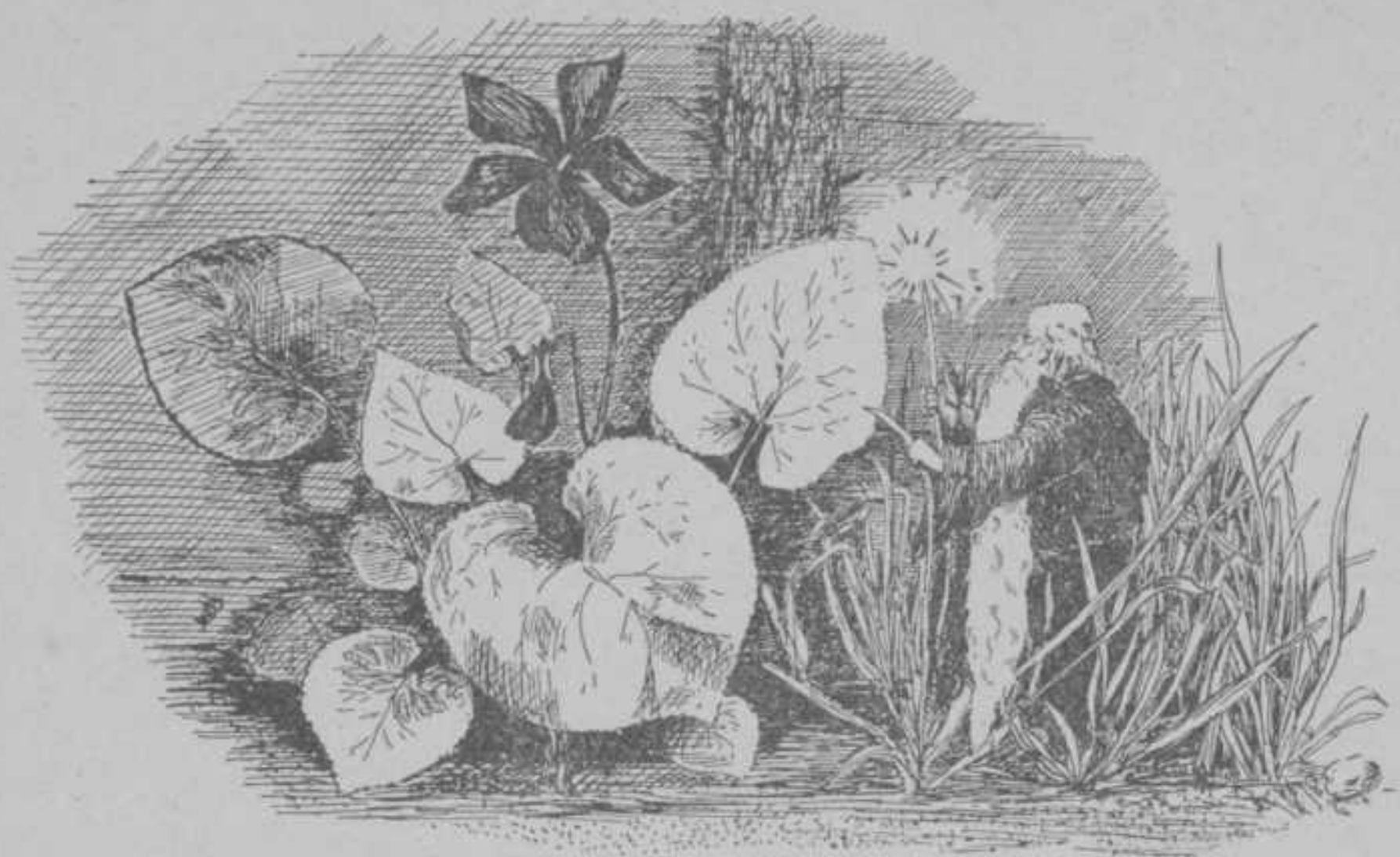
HET BOSCHVIOOLTJE

(EEN SPROOKJE)

DOOR

C. SCHOONMAN-BOTTINGA.

HET BOSCHVIOOLTJE

(EEN SPROOKJE)

DOOR

C. SCHOONMAN-BOTTINGA.

Een klein, eenvoudig viooltje stond eenzaam tusschen een paar groote struiken in een hoek van den tuin.

Een kleine jongen had het daar geplant, toen hij op zekeren keer uit het bosch terugkeerde.

„O, kijk, wat een lief klein viooltje! zullen we 't meenemen en in onzen tuin zetten?”

„Och, neen, Fritsje! wat is dààr nu aan?” vroeg Juf, „je hebt in je tuin toch veel mooiere?”

„Maar dit is zoo'n lievertje, net fluweel! Toe, zeg Juf, laten we 't meenemen!”

„Nu vooruit dan maar!”

Een zakmes werd voor den dag gehaald en het kleine plantje uitgestoken; toen werd het heel voorzichtig in de jongenszakdoek gerold en later in den tuin geplant, waar het al heel spoedig door het drukke, bewegelijke kereltje werd vergeten.

De winter ging er over heen en bedekte het langen tijd met sneeuw of hield het stijf bevroren in zijne armen; maar toen het eerste lentezonnetje scheen, ontplooiden zich de teere blaadjes en knopjes.

Het viooltje keek om naar zijn broertjes en zusjes, of die ook al wakker waren — want het dacht nog in het bosch te zijn — en toen het zich zoo alléén wist, te midden van al die groote struiken, gevoelde het zich eenzaam en verlaten en liet het hoofdje hangen!

Daar kwam een kleine jongen aanhollen.

Het grint knarste onder zijn vlugge voetjes en achter hem — zóó kort, dat hij telkens die voetjes raakte — rende, met vroolijke sprongetjes, een kleine hond.

„Waf! waf, waf!”

„Pak me dan! Tommy, pak me dan!”

Al op een drafje, met nu en dan korte, harde gilletjes van den knaap en 't luidruchtige hondengeblaf, snelden die twee eenige malen door de paden van den tuin.

Dit zag ook ons viooltje en het herinnerde zich nu dat het hier niet hoorde.

Het zag opeens weer het groote koele bosch en het herkende de jongen die hem bij al zijn broertjes en zusjes daaruit had weggenomen, hier in de eenzaamheid geplant en zóó gauw weer vergeten had!

Voor al hierom gevoelde het zich erg bedroefd en het zuchtte: „Ja, als ik in plaats van zoo'n onnoozel plantje maar zulk een aardig hondje was, dan zou die kleine baas mij niet zoo spoedig vergeten zijn, en wel alle dagen met mij spelen. Wat heb ik nu aan mijn leven?”

Het arme bloempje was nu niet alleen meer erg bedroefd, maar ook heel ontevreden.

Maar al dat zuchten en klagen maakte dat het niet kon groeien.

Zóó stond het nog eenige dagen en bleef maar even klein en onnoozel.

Op zekeren dag zag ons viooltje plotseling iemand voor zich staan.

Het was een heel klein manneke, zóó klein, dat zeker niemand anders het kon zien.

Zijn gezichtje was bijna geheel verscholen achter een fijne, lange baard, die tot op zijn voetjes hing en dat hij al oud moest zijn, dat zag men aan de sneeuw witte kleur van zijn haren en baard en de gebogen rug.

Alleen de oogen leken jong, o, zoo jong!

In zijn rechterhand droeg hij een stokje met een schitterende punt; zóó schitterend dat ons bloemetje door den glans verblind, de oogjes moest dicht knijpen.

Het kon van verbazing en schrik dan ook niets zeggen.

Toen zei het manneke met een zachte, vriendelijke stem:

„Wel, aardig boschkindje, wat scheelt er aan?”

Dat was aardig, dit kleine mannetje, dat er zoo eerwaardig als een groote deftige meneer uitzag, geen kind kon zijn en toch nog minder een groot mensch, kende hem, en dit nam zijn verbazing en schrik weg en maakte zijn tongetje los. Ofschoon nog heel bedeesd, zei het viooltje: „Boschkindje! Ja, zoó moogt u mij wel noemen. Ik hoor ook in het bosch thuis en niet hier in dien tuin, waar ik haast geen adem kan halen, zoo benauwd is het hier.”

„Wel, wel,” klonk het heel meewarig. „Dus je bent niet erg tevreden met je lot?”

„Hoe zou ik? Niemand ziet mij hier. Ik kan niet eens wat doen om iemand eenige vreugde te geven. In 't bosch is dat heel anders! O, ja! Daar komen de moeders met hunne kinderen, die verrukt zijn als ze ons ontmoeten. Daar kunnen ze haast niet meer van ons scheiden; maar hier?” en 't viooltje schudde treurig het kopje, „hier in dezen hoek komt niemand; zelfs het jongetje dat me hier heeft geplant, loopt mij hard voorbij!”

„Kan ik je ergens mee helpen?”

Vol hoop keek het viooltje het vriendelijke manneke aan en zei gretig:

„O, ja! Breng mij bij mijn broertjes en zusjes in het bosch terug, dat zou heerlijk zijn!”

„Dat kan ik helaas niet doen, ik ben niet sterk genoeg om je uit den grond te nemen met al je fijne worteltjes en daarbij veel te oud om je zoo ver naar het bosch te dragen. Neen, dat kan ik niet! Maar toch kan ik wel wat voor je doen. Zie je dezen staf?”

Of viooltje de staf zag, die als glinsterende zonnestraaltjes voor hem heen en weer bewoog.

„Nu, als ik je daar even mee aan 't hartje raak dan wordt je terstond wat je graag zoudt willen zijn; zou je wel iets anders willen wezen dan een boschviooltje?”

Viooltjes verbazing werd al grooter en grooter; maar het was ook verrukt dat zoo iets wàar zou kunnen zijn en het dacht daarbij terstond aan het vroolijke hondje van zooeven, zoodat hij vol verlangen zeide:

„Als ik zoo'n lief hondje was als daar straks met die kleine jongen hier voorbij kwam, dan zou ik zeker gelukkig zijn!”

Nauw'lijks had het viooltje dit gezegd of 't manneke had het al aangeraakt met zijn stafje en vroolijk springend en luid blaffend liep een aardig hondje door de paden. „Waf, waf, waf, waf!”

„Wat is dat? — een vreemde hond hier in den tuin? hoe komt die hier? — kst! — kst! — weg!”

En met uitgestreken arm wees Fritsje naar het geopende tuinkek.

Maar het vreemde hondje scheen niet te begrijpen wat Fritsje bedoelde; tenminste het blafte blij en vroolijk door en liep met kleine sprongetjes dan weer met vlugge trippelpasjes om den knaap heen, terwijl hij hem met zijn schitterende zwarte oogjes vriendelijk aankeek.

Fritsje, die „dol” op honden was, streek hem eens over het mooie velletje. „Je bent een aardig diertje hoor! waar kom je zoo opeens vandaan, zeg?”

Dat was voor Fritsje's eigen hondje om jaloersch te worden! wèl, wèl, zijn baasje streelde daar een vreemde hond?

„Waf! waf, wafwafwaf!”

De pooten gestrekt, de kop uitdagend omhoog en met booze oogen, keek Tommy de kleine indringer aan.

„Waf, waf,” blafte hij maar aldoor. Hij wou zeggen: „maak dat je wegkomt, jou leelijkert!”

't Vreemde hondje scheen die boosheid van Tommy ook niet te begrijpen, — 't wou immers met die beide spelen? — en blafte nu ook vroolijk en vriendelijk tegen het booze dier. Daar kon Tommy toch met zijn hondenverstand niet bij! 't was wat moois, zóó'n brutale hond. Die was niet eens bang voor hem. Hij joeg toch vaak met zijn geblaf wel groote jongens den tuin uit en zoo'n klein mormel bleef al maar om hem en zijn baas heen springen.

Wie was die kleine indringer toch wel?

Dat wou Tommy graag eens weten.

Hij blafte daarom niet meer, maar besnuffelde met zijn spitse snoetje het kopje van het vreemde dier en zoo gingen beide hondjes met elkander kennis maken.

Fritsje hield zich stil, hij moest eens kijken hoe dat afliep en lachend in zich zelve dacht hij:

„Nu die vriendschap is ook gauw gesloten,” want daar holden de twee honden al spelend elkaar achterna, de paden door; rolden op en over elkander in het gras soms door de bloemperken heen en maakten zulke kluchtige sprongen dat Fritsje, slap van lachen, in de handen klapte en juichend riep:

„O, wat grappig — wàt grappig! 't is dol!”

„Frits! — Fritsje!” riep een stem en Juf kwam den tuin door. Ze keek lang niet vriendelijk want ze had al een heele poos naar Fritsje gezocht. „Jongen waar zit je toch? O, wat een spektakel is dat hier — ik kon haast wel denken dat je weer met je hond was weggelopen. — Stoute jongen! — Kom gauw mee, je kent je les voor vanmiddag nog niet eens en ik krijg er maar standjes voor!”

Juf overdreef wel eens een beetje, maar dit wist Fritsje gelukkig niet en daarom was hij gewoonlijk zoo gedwee als een lammetje wanneer zij zoo sprak, en ging dadelijk mee.

Nu echter waagde hij te zeggen:

„Maar Juf — dat hondje” en hij wees achterom.

„Die hond kan me niks schelen,” zei Juf boos en ze trok hem aan zijn arm mee, „die hond bezorgt me wat een last; je loopt telkens van je werk af en dat komt door die nare hond. Ik wou dat je Papa je wat anders voor je verjaardag gegeven had!”

„Maar die andere hond bedoel ik, die vreemde,” hield Fritsje aan, en hij trachtte Juf's hand van zijn arm te duwen.

Juf stond plotseling stil en keerde zich driftig om.

„Een vréemde? is die er ook? Dát moet er noodig bijkomen!”

Nu begon ze het arme vreemde dier te verjagen: „Kst! — Kst — Kst! maak dat je weg komt, jou leelijk beest!”

„'t Is heelemaal geen leelijk beest. 't Is wát een lief hondje!”

Nu was Fritsje toch heel verontwaardigd over zooveel ongevoeligheid.

„Och, jij — met je honden, — ga weg hond! . . . vooruit!” . . .

„Van wie zou hij zijn?”

De kleine baas hoopte door die vraag Juf's belangstelling gaande te maken, maar 't hielp hem niets; Juf was nu eenmaal erg uit haar humeur.

„Weet ik het? en 't kan me niet schelen ook, vooruit nu maar — gauw aan je les!”

Fritsje kon zijn gedachte niet bij de les houden. Ze dwaalden telkens af naar: „die andere.”

Het vreemde hondje bleef om het huis dwalen. Het wist ook waarlijk niet waar 't heen moest want het had geen thuis.

Bedroefd zagen zijn donkere kijkertjes en verlangend tuurde hij op de deur of niet iemand daaruit zou komen en hem roepen.

Maar kwam al iemand die deur uit, dan liep hij, hem verjagend met: kst!

hond!” voorbij. Toen Fritsje naarschoolging, ging Juf met hem mee en 't hondje verschool zich achter een groote heester, bang dat de booze stem hem voorgoed zou verjagen.

Den tuin, die mooie tuin, durfde het niet meer ingaan.

's Middags kwam „eindelijk!” de kleine baas uit school. Gelukkig alléén en nu durfde het arme diertje weer naar hem toe te gaan. Het sprong blij tegen hem op; even als 'smorgens al maar vroolijk blaffend, maar nu keek het hem daarbij zoo smeekend aan, dat Fritsje vol medelijden vroeg:

„Wie ben jij toch, kleine schelm, waar kom je vandaan?”

En 't hondje dat de vriendelijke stem hoorde en het medelijden voelde, likte de kleine handen die hem streelden en nu zagen zijn oogjes weer zoo blij, alsof geen leed hem meer kon deren.

„Papa liet in de buurt vragen of iemand ook een hondje miste, een klein bruin hondje met zwarte vlekjes, maar niemand miste er een.

„Dàn er maar mee naar het Politiebureau,” besliste Pa, „twee honden voor één kleine baas, dàt is te veel!”

Fritsje schrikte er heusch van. Zijn lipjes begonnen bedenkelijk te trillen toen hij zei:

„De politie schiet immers de honden dood, als ze niet weten van wie ze zijn? Hoe kan u dàt doen, Pa!”

Toen kreeg hij hulp aan zijn zusje.

Nelly was een ziekelijk kindje met altijd moede beentjes en een heel zwak ruggetje. Meest lag zij op een ruststoel en, ach zoo dikwijls te bed. Geen wonder dat zij door alle huisgenooten werd vertroeteld en verwend en men meest deed wat zij graag wilde.

Ofschoon Nelly niet zoo veel van honden hield als haar broertje, kwam haar gevoelig hartje toch tegen zoo'n mogelijke wreedheid op.

„Och neen, Pa, doe dat niet,” zei ze „dat zou toch jammer zijn van zoo'n lief, aardig diertje; geef hem dan liever aan Karel Alders die wou al zoo lang graag een hondje hebben.”

Fritsje sprong verheugd op zijn zusje toe en kuste haar:

„Mooi, Nel! Ik ga dadelijk vragen of hij 't hebben mag. Vindt u 't goed Pa?”

„Ja, jongen, ga maar!” Pa was zelf heel tevreden met deze oplossing van 't geval.

Het ging nog niet zoo gemakkelijk als Frits en Nelly wel hadden gedacht, want Karel was in het huisgezin Alders, de eenige die veel van honden hield.

Papa Alders vond ze lastig en Mama vond ze te druk met hun eeuwigdurend geblaf en gekef, dat kon ze niet verdragen.

Dat kwam misschien ook wel omdat Mama heel veel aan hoofdpijn leed en dan hinderde haar de geringste drukte. Zelfs zond Mama Karel dikwijls naar de leerkamer als hij in haar bijzijn wat veel praatte. Dat zij dus het zooveel harder geluid van „hondengeblaf” niet kon hebben, is licht te begrijpen.

Het vriendelijk verzoek van Nelly, overwon echter alle bezwaren en nu kreeg „Fanny” — zoo doopten de kinderen het vreemde hondje — een leventje als een prins.

Zijn kleine baas verzorgde hem met liefde, gaf hem van alle lekkere hapjes mee, speelde en stoeide met hem naar hartelust, wanneer hij maar een oogenblik van school of lessen vrij had. Vrij mocht Fanny gaan en draven en rollebollen zooveel hem lustte, als hij maar niet in Mama's kamer kwam. Dit begreep ons schrandere hondje al heel gauw en hij vertoonde zich daar nooit. Het huis en de tuin waren groot genoeg om te ravotten met zijn baasje en zoo gevoelde Fanny zich al heel gelukkig!

Dat was dan ook heel wat anders dan als een onnoozel plantje in zoo'n donkeren hoek van den tuin te staan, waar haast geen zonnestraaltje kon doordringen om je te verkwikken. „Nee hoor, als een diertje op vier vlugge voetjes die je heen dragen naar de lekkerste zonnigste plekjes, heb je het toch véél beter,” zoo besloot Fanny in zichzelf en hij zou de kleine toovenaar graag nog eens willen zien om hem te bedanken voor zijn vriendelijke hulp.

Maar ach, voor hondjes schijnt ook niet altijd de zon en komen er ook wel eens donkere dagen net zoo goed als voor de menschen en bloemen.

Dat zou Fanny na een paar weken van plezier ook ondervinden.

„Die vervelende hond! Nou het is me alle spinaziebedden weer overhoop gehold! — Gisteren de worteltjes, ik kan net aan den gang blijven — en goed krijg ik 't toch niet meer — wat zal dat allemaal leelijk ongeregeld opkomen! alles de schuld van dat ellendige beest!” bromde de tuinman en keek met verontwaardiging naar de diepe kuultjes door hollende hondepootjes in de mooie rond opgehoogde groentebedden gemaakt.

Hier en daar, waar de aarde met een rukje omhoog was gegooid, trachtte hij met zijn hark en zijn vingers de wanorde te herstellen.

Daar viel zijn oog op de kleine boosdoener, die — zoo meende hij — heel genoegelijk op een afstand zat te kijken.

„Wacht, rakker, ik zal jou leeren!”

Hij nam een steen en gooide die woedend naar het hondje dat 't natuurlijk op een loopen zette.

Zoo gauw kon het echter niet weggkomen of het kreeg de steen tegen een van zijn achterpootjes.

„Ai Ai jankte Fanny en hinkte zoo hard hij kon naar huis en in zijn mandje waar hij verder maar rustig bleef wachten op zijn kleine baas tot die uit school kwam om met hem buiten te spelen in 't warme zonnetje; alléén durfde hij nu niet meer te gaan.

„Ach” zuchte Fanny, „wat doe ik toch voor kwaad dat de menschen niet zoo aardig meer voor me zijn als eerst. Waarom gooit die man me toch met steenen? 'k word bang van hem. Ik kan het toch niet helpen dat Karel met mij om en over die mooie bedden draaft? Hij springt er netjes overheen, maar dat kan ik niet, is 't dan mijn schuld dat er gaatjes komen in den zachten grond.

Gisteren was de keukenmeid ook al zoo akelig tegen me toen ik even in de keuken kwam om te zien of er niet nog wat op mijn bordje stond, „„wil je wel eens maken dat je wegkomt met je vuile pooten op mijn schoone vloer”” schreeuwde ze en toen ik nog even gauw mijn beentje wou oprapen voor ik hard weg liep, kreeg ik een slof achterna.”

Fanny begreep er niets van en terwijl hij dit alles overdacht, begon hij er aan te twijfelen of 't werkelijk wel prettiger was een hondje te zijn dan een bloempje. Dit wist hij wel zeker, dat een plantje niet altoos wordt verjaagd. —

Gelukkig was 't leed al heel spoedig vergeten, toen zijn kleine baas hem meenam op een groote wandeling en, vooral toen Frits en Tommy ook meegingen.

„Karel,” zei Pa een paar dagen later: „je moet Fanny aan een touwtje leggen, jongen, anders moet je het beest maar weer weg doen, 't schijnt een wildeman te zijn. De tuinman klaagt dat zijn groentebedden vernield worden en hij heeft gelijk de man. 't Ziet er allesbehalve netjes uit in den tuin en dat komt door jouw hond.”

Zoo lag Fanny reeds denzelfden middag en verder altijd als Karel naar school was, aan een stevig koord, dat aan een halsbandje werd vastgemaakt en zoo gebonden aan de tafelpoot in Karel's kamer.

Die vreeselijke band om je hals!

Ja, Karel kon hem wel vertellen dat het zoo'n mooie was, maar wat had je daaraan?

Wat was dat benauwd. Als je maar even moeite deed om er uit te komen dan trok dat koord de band zoo stijf dat het pijn deed en je haast stikte.

Langzamerhand konden de prettige uurtjes met zijn baasje, ons arme hondje het leed niet meer vergoeden wat hij had te verduren.

De vroolijke glans verdween uit zijn zwarte kijkertjes en het blijde blaffen verminderde steeds. Meestal lag hij maar stil in zijn mandje en wist nu wel heel zeker, dat het niets prettig was om een hondje te zijn.

„Als je vier pootjes hebt om te kunnen gaan waar je wilt en je wordt dan vastgehouden door zoo'n leelijk touw neen hoor, dan is 't nog maar beter heelemaal niet te kunnen lopen.

„Kijk eens Ma, nu heb ik hem een kunstje geleerd!” zei Karel op zekeren keer en hij kwam met Fanny aan het koord Ma's kamer in.

Ma mompelde zoo iets van: „altijd met die hond” maar ze zei toch om haar jongen genoeg te doen: „Laat me dan eens kijken vent, wat een professor je van hem hebt gemaakt.”

„Ga dan maar eerst eens mooi zitten Fanny toe dan! mooi mooi!!

Fanny keek eens naar Ma en toen hij zag dat ze vriendelijk naar hem keek, durfde hij wel.

De voorpootjes gingen omhoog, toen het heele lijfje; de achterpootjes plat op den grond . . . en Fanny zat zoo recht als een kaars.

Maar zijn oogjes die zagen er uit alsof ze zeggen wilden: „laat me asjeblieft niet te lang zoo zitten want dan verlies ik mijn evenwicht.”

„Knap zoo mijn beestje.”

Karel streelde liefkozend zijn speelmakkertje dat hem terstond de hand likte en vroeg toen:

„Was dat niet aardig Ma?”

„Ja, dat was heel aardig. Karel en nu mag je een beschuitje uit het trommeltje nemen.”

„Voor Fanny ook een? hij heeft het wel verdiend, niet Ma?”

„Nou neem er voor je professor dan ook maar centje” zei Ma en ze nam haar boek weer op wat ze bij de komst van Karel had neergelegd.

„Hij kan nog veel mooier kunstjes, mijn professor, wil u dat eens zien?” vroeg Karel, terwijl hij nog knabbelde op zijn beschuitje en zijn hondje telkens een stukje gaf.

Maar zijn Moeder zat alweer te lezen.

„Toe, Maatje, kijk nou nog eens leg dat boek nou eens even neer u zal eens zien hoe aardig Fanny het doet kijk, dit stukje beschuit lust hij niet uit mijn linkerhand, hij neemt 't niet aan vóór ik 't in mijn rechter doe.”

„'t Zal me benieuwen,” zei Ma een beetje ongeduldig en ongeloovig lachend.

Of Fanny nu daardoor in de war raakte, dat weet ik niet, maar hij lette niet goed op toen zijn baas het stukje hem in de linkerhand voorhield en vergat blijkbaar dat hij altoos een tik op zijn neus kreeg als hij ook maar eventjes naar die linkerhand keek. Gretig hapte hij dus en Ma begon nu hardop te lachen:

„Nee, jongen, zóó knap is hij nog niet, je mag hem rechtop kunnen zetten, dat is oefening,” en toen nu Fanny ook geen „pootje geven” wou aan zijn baasje, liet zijn Moeder er nog op volgen terwijl zij alweer het boek opnam:

„'t Is een dom beest hoor!”

„Dát 's niet waar!” zei Karel brutaal, terwijl hem de tranen in de oogen kwamen. 't Is geen dom beest; daar straks deed hij 't wát mooi, maar dat komt omdat u zoo lachte toen keek hij telkens naar u en hij moet naar mij kijken!” En Karel trok de deur met een smak achter zich dicht, toen hij met zijn hondje de kamer uitging.

Natuurlijk moest Fanny het ontgelden want Karel was erg boos over het mislukken van de kunstjes waar hij zooveel moeite mee had gehad.

Hij strafte dan ook zijn hondje door hem aan de tafelpoot te binden en hem alléén te laten in de kamer.

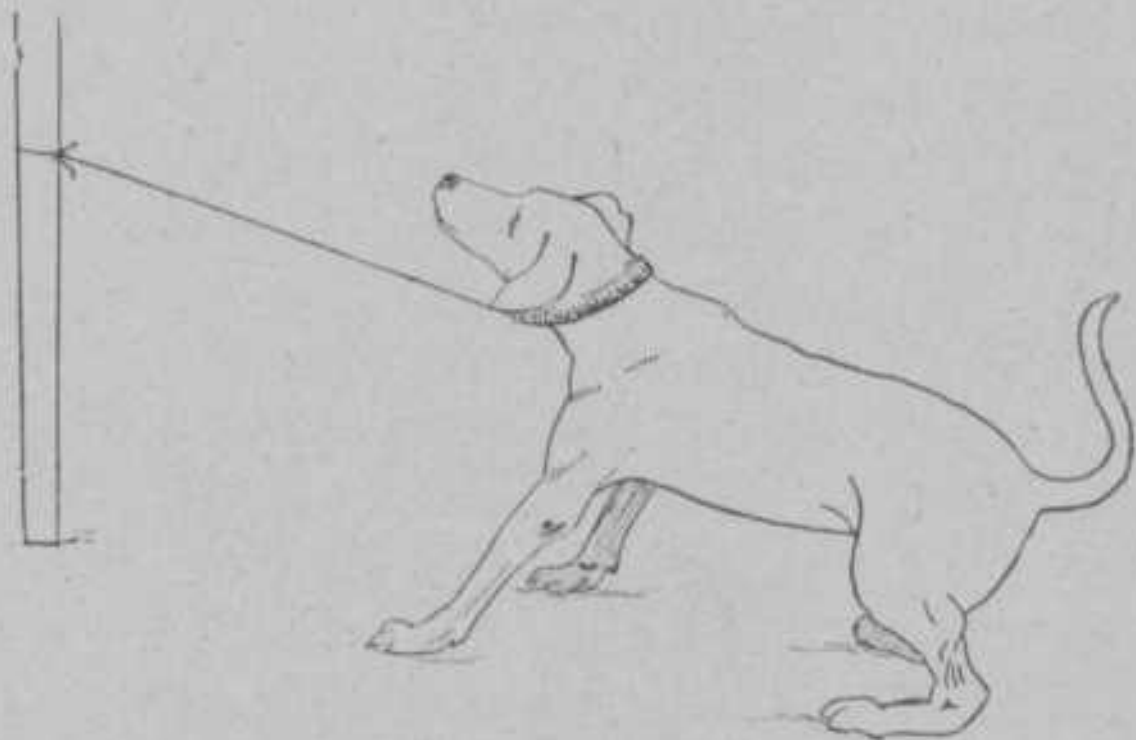
Al dikwijls in den laatsten tijd, had de arme Fanny teruggedacht aan het rustige stille plekje onder de struiken en nu werd dat verlangen daar naar zóó groot, dat een poosje later een klagend gehuil door de kamer weerklonk. Als Karel dat gehoord had, zou hij zeker hard weerom geloopt zijn, om zijn hondje te bevrijden en mee te nemen, maar in zijn boosheid was hij een heel eind weg met andere jongens gaan spelen.

Toen de zon begon te dalen en het meer en meer donker werd in de kamer, nam de kleine Fanny een kloek besluit.

Hij moest weg! weg van hier, weg van de menschen die hem niet liefhadden.

Liet zelfs zijn eigen baasje hem niet aan zijn lot over?

O, ja, hij wist zeker het plekje onder de struiken nog wel — deze zouden nu wel volop groen zijn en geen enkel zonnestraaltje meer doorlaten — maar dat was niets — alles beter dan zoo'n leven als nu; en dààr zou hij wachten, geduldig wachten tot het manneke met het gouden stafje weer verscheen dan zou hij hem smeeken nog éénmaal medelijden te hebben en weer het kleine, nietige viooltje van hem te maken; nooit, nooit meer zou hij ontevreden zijn!

Toen Fanny eenmaal dit besluit had genomen, draalde hij ook niet langer. Hij wrong en wrong zich om uit de halsband te komen en voelde dat die al meer en meer tegen zijn ooren opkroop.

In de laatste dagen had hij maar weinig kunnen eten van verdriet, daardoor was hij magerder geworden en dat kwam hem nu goed te pas, anders had hij zeker niet uit de band kunnen komen.

Nu keerde hij zich om, zoodat hij tegenover het touw stond en achteruitgaande trok en rukte hij al harder en harder.

Hoe meer hij voelde dat de halsband naar voren schoot, hoe harder hij begon te trekken.

Tot hij opeens als een bal door de kamer rolde en een oogenblik heel stil bleef liggen.

Het leek wel of hij dood was, maar de angst en toen die slag, hadden hem alleen verdoofd,

Die verdooving duurde gelukkig niet lang en Fanny begreep dat hij nu moest maken dat hij wegkwam; want als iemand hem zóó zag, zonder touw of halsband zelfs, dan zou alles zeker veel steviger vastgemaakt worden zoodat hij misschien nooit meer vrij kon komen.

„Brrr” . . . hij rilde als hij daaraan dacht . . .

Het raam stond open, Fanny sprong er uit en als een pijl uit een boog rende hij voort.

Hij voelde niet eens hoezeer zijn halsje pijn deed van het rukken en trekken aan de halsband, hoe zijn pootjes doodmoe waren van de inspanning.

Hij rende maar door, al maar door; tot hij eindelijk het zoo vurig begeerde plekje had gevonden en onder de struiken neerviel.

Of 't manneke toen nog kwam en of het nu ook de wensch vervulde van het arme hondje?

Luister maar eens verder!

't Was op een mooien zonnigen lentedag, dat twee jongens bezig waren, het tuintje van Frits in orde te maken.

Het waren Frits zelf en zijn vriendje Karel.

Ze hadden het tuintje eerst heelemaal omgespit, toen nette perkjes er in gemaakt en nu waren ze aan 't zoeken naar kleine plantjes die hier en daar onder de boomen en heesters waren opgekomen, doordat in het vorige jaar een enkel zaadje uit de groote bloemperken was overgewaaid.

Met zulke kleine plantjes moest het tuintje van Frits worden versierd.

Vergeet-mij-nietjes en madeliefjes stonden er nu al en daar vond Karel een klein, nietig plantje in een afgelegen hoek.

„Hier, Frits! hier is er nog een, zal ik het er meteen maar uitsteken?”

„Wacht even,” riep Frits terug „'k moet eerst eens zien wat het is.”

En op een drafje kwam hij naar zijn vriendje toegelopen met het schopje over den schouder. „Wel, verbazend, dat is mijn boschviooltje! ik dacht dat het doodgegaan was omdat ik 't niet meer vinden kon, maar 't is dan toch weer opgekomen.”

„Een boschviooltje?” — Karel had niet de moeite genomen om te zien wat plantje hij te pakken had — „die groeien hier immers niet? — die groeien toch in de bosschen?” vroeg hij ongeloovig.

„Ja, dat is wel zoo, maar” — legde Frits uit — ik heb 't eens meegebracht uit het bosch, verleden jaar, toen ik met Juf wandelde.”

„Dan zet je 't nu zeker in je tuintje! zal 'k maar?” en Karel maakte eene beweging met zijn schopje.

Frits hield zijn arm tegen en zei:

„Wel nee, jongen, een boschviooltje groeit toch niet in de felle zon? daarom hebben we 't toen juist hier neergezet, dat weet ik nog heel goed. Kom mee, er zijn nog genoeg andere plantjes te vinden.”

Juist wilden ze verder gaan, toen ze voor Nelly stonden die door Tante Bets in haar wagentje werd gereden.

Arme zus Nelly! wat hadden de jongens altijd een medelijden met haar! zoo hulpeloos te zitten in haar stoel, of door een ander voortgeduwd te worden in haar wagentje, niet anders dan zóó te kunnen genieten van de heerlijke voorjaarszon, zonder eens te kunnen dansen en springen naar hartelust!

Arme zus Nelly!

„Wat voer jullie daar uit jongens?” vroeg Tante, die de beide kinderen zoo aandachtig naar één plekje had zien turen.

„Wij zoeken plantjes voor mijn tuintje, Tante Bets! en mijn boschviooltje is ook niet dood gegaan — dat dacht u laatst hé — maar 't is niet zoo, 't is weer opgekomen, kijk maar!” en met glinsterende oogen trok Fritsje Tante mee.

„Boschviooltjes? boschviooltjes! hè, lekker!” en Nelly snoof begeerig met haar neusje. „Och Tante wat ben ik in lang niet in het bosch geweest!”

Wat klonk dat droevig en verlangend! Tante Bets streelde de bleeke wangetjes en kustte haar teeder: „Stil maar lieveling, als 't zomer is, hoor!” toen zei ze schertsend: „snuif maar niet zoo, kleine Nel, want je ruikt niets van al die boschviooltjes, 't is net één hééle viool die er staat en dan nog wel zoo'n baas!”

„Zal ik hem voor je plukken?” vroeg Fritsje.

„Dank je wel, broertje, je meent het goed, maar dat ééne viooltje laat dat maar staan, 't zou jammer wezen het af te plukken. En, hoor eens,” vervolgde zij opeens vroolijk: „als er méér bloeien, moet je ze ook niet afplukken hoor; want, weet je, als 't mooi weer is, brengt Tante mij alle dagen hierheen, he Tante? en als er dan veel viooltjes zijn gekomen, dan kan ik 't hier op 't pad wel ruiken. Dan doe ik mijn oogen toe en dan denk ik dat ik in 't bosch ben. Tante, gaat u dan mee naar mijn bosch? jullie ook, jongens?” Zij lachte blij en had een kleur van plezier en Tante Bets zei, innig vergenoegd:

„Dan zet ik jou midden in de viooltjes en dan ben jij het liefste viooltje van allemaal!”

„Ja, ja!” riepen de jongens „Nelly is 't allerliefste boschviooltje!”

Het kleine boschviooltje had alles gehoord en gezien.

De dartele jongens met hun schopjes — waar 't een oogenblik erg bang voor was geweest — het meisje in 't wagentje — dat niet dicht bij hem kon komen.

Het hoorde de zachte stem van dat meisje spreken over de heerlijke geuren der boschviooltjes.

Maar het hoorde ook de lachende stem van Tante Bets die zei: „het is nèt één hééle viool die daar staat!” en 't voelde zich heel erg beschaamd! Ja, als ons viooltje bij zijn ontwaken niet zoo ontevreden was geweest, dan hadden er nu al wel zooveel geurige bloempjes tusschen de blaadjes gezeten dat men niet met zoo een geringschatting over hem had gesproken.

En daar had dat kleine meisje gezegd dat ze alle dagen hier wilde komen om van de geurige boschviooltjes te genieten? , maar dan had hij, het kleine nietige plantje, het opeens heel druk gekregen; want dan moest het zorgen dat het meisje werkelijk wat te genieten kreeg! Dan moest het groeien en bloeien zoo hard het maar kon en dat ging alléén wanneer het blij en vroolijk zijn best er voor deed!

En, ja, het dééd zijn best!

Het groeide en bloeide dat het een lust was om te zien,

Het kleine plantje werd groot en sterk, steeds meer blaadjes kwamen te voorschijn en tusschen die blaadjes gluurden de knopjes bij bosjes tegelijk.

Het voelde zich nu niet meer eenzaam en verlaten want het wist dat het zelfs in dezen donkeren hoek van den tuin, toch nuttig kon wezen.

Toen eenmaal het zwakke kleine meisje door de vriendelijke armen van Tante Bets, voorzichtig vlak bij de welig bloeiende boschviooltjes werd gezet, haar neusje zich vergastte aan de heerlijke geuren en met haar lief stemmetje zei: „O, Tante, hoe heerlijk! Als ik mijn oogen dicht doe, is 't net of ik in 't bosch ben” toen voelde het viooltje zich niet alleen heel gelukkig en tevreden, maar ook trotsch als een koningin, en dacht: „Hoe kon ik ooit wenschen, iets anders te wezen dan een eenvoudig boschviooltje!”

